

SỰ THẬT MÌNH LÀ AI!

Sự thật Mình là ai, mà ai ai cũng muốn biết.

Muốn biết cái này không phải là chuyện dễ biết. Vì muốn biết mình là ai, sự thật ra sao, mình phải đi vào trong cõi huyền vi thì mới khám phá ra sự thật mình là ai, tới đây, làm gì và phải đi về đâu, sau khi chết. Chết mà về cõi trên Thiên Đàng thì mới hay.

Muốn biết cái chuyện huyền bí này, thì phải tìm hiểu cái linh hồn. Cái sáng suốt của mình từ đâu có, mà linh hồn sáng suốt này, nó nằm ở đâu trong ta. Trong giới nào, để mình phân biệt ra sự thật, mình là ai trong quả địa cầu này. Rồi sau này, mình mới thiết tha sự có mặt của mình tại thế gian.

Con người ta có linh hồn và sự sáng suốt, mà nó đã và đang ở trong đời sống hằng ngày của mình.

Lấy cái gì làm bằng chứng để tìm hiểu phần sáng suốt trong đời sống hằng ngày của chúng ta.

Chỉ có con đường đạo, mới tìm ra manh mối này. Con đường đạo đó, chính Đức Phật và Đức Chúa đã đi và nhiều người tu thiền giác ngộ tìm ra. Chánh là con đường đạo lý.

Chính cái Đạo, nó nằm sẵn, trong đời sống hằng ngày của chúng ta.

Mà con người ngại, không nghe người khác nói và không chịu tìm ra, bởi vì đạo, ẩn ở trong đời giúp ích, cho một linh hồn tiến hóa về tri thức học của tâm linh. Nếu anh tu thiền Vô Vi, đời đạo song tu, anh sẽ giác ngộ ngay, trong đời có đạo. Anh không tin, rồi anh sẽ tin.

Đạo thì dẫn lối cho linh hồn con người, tìm ra manh mối sự thật con người ta từ đâu tới.

Con người ta tiến hoá trong ba cõi: Thiên Đàng, Địa Ngục và Nhơn Gian.

Đời có phải là sự thật không và đạo có phải là sự thật không. Thế xác mình có phải là sự thật không, tâm linh mình có phải là sự thật không?

Vậy chứ nãy giờ, cái gì hỏi?

Cái ý nó chuyển, cái ý thức nó hỏi. Cái ý thức, nó hỏi nó. Cái ý cái thức, có ai thấy không?

Thấy mà không, không mà thấy. Câu này cũng như câu: **Sắc bất dị không không bất dị sắc** của nhà Phật.

Thấy: là thấy nó hiện lên chữ viết, để diễn tả qua cái ý muốn tìm hiểu sự thật chính mình là ai. Còn không, thì anh không thể nào đem ra cái ý (linh hồn) của anh, để lên bàn cho người khác nhìn thấy, cái ý đó tròn hay méo, mà anh muốn sờ, ngó hoặc nhìn coi ra sao.

Cái ý cái và linh hồn của đức Phật và đức Chúa, đâu ai thấy, nhưng mình có thể nhìn vào chữ viết mà biết. Vì ngôn ngữ đại diện cho con người.

Còn không thấy: Nhưng mà tôi thấy, có nghĩa là, tôi không có thấy được cái ý của tôi nó là gì ra sao. Nhưng mà cái ý này nó nằm bên trong óc con người, nó có sự bí mật huyền diệu do tâm linh điều khiển. **(Tu tới giới không thì anh sẽ biết và thấy).**

Vậy chứ cái bí mật tâm linh này nằm ngay chỗ nào và do ai điều khiển?

Chính mình điều khiển cái xác. Ngoài cái xác mình, ai điều khiển về cái ý? Mình không thấy. Cái ý đó nó nằm ở đâu. Nhưng, nó phải có một trung tâm cho mình biết.

Trung tâm đó trên đỉnh đầu, chuyển thẳng qua hơi thở. Hơi thở là điển năng của vũ trụ. Do kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, âm và dương, biến hóa trực tiếp vào thực vật, đồ ăn. Và thực vật đồ ăn chuyển tới ngũ tạng của con người. Và con người, nhờ đó ăn, hít thở để sống.

Đồ ăn thực vật biến thái thành chất nước qua cơ tạng thanh lọc, đó là chất bổ dưỡng vitamin. Chất bổ dưỡng bốc hơi lên tạo thành khí, hơi khí này là chất nóng là chất điển năng trong con người. Rồi điển năng trong con người hít thở lấy điển năng bên ngoài, đồng để mà sống.

Điển năng đó là âm thanh, thể hiện qua nhiều tầng số khác nhau. Đức Phật có làn sóng âm thanh.

Có người sống với âm thanh thanh nhẹ, có người sống với âm thanh nặng trước. Con người ta, ai cũng sống bằng hơi thở, sống bằng âm thanh. Đến một lúc nào mất hơi thở, mất âm thanh là con người bị hủy diệt. Đó là sự chết mà ai cũng sợ.

Hơi thở và âm thanh này, phần đông bị chi phối ngoại cảnh ở bên ngoài do ăn uống, ngủ ỉa, yếu ớt và tắt đi. Là do sự ảnh hưởng quá mạnh vào đời sống hằng ngày, lẫn ép hơi thở. Rồi guồng máy ngũ tạng, tim, gan, tì, phế, thận và khối óc hoạt động không bình thường, khiến đường chân khí não loạn, dần dần yếu đi.

Yếu đi sanh ra bệnh là do cá tánh hình thành. Cá tánh này bắt nguồn từ sự tham. Hơi thở mất vì bệnh, vì cá tánh giận hờn, ghen ghét, yêu thương.

Vậy chứ hơi thở này và âm thanh này mất đi, rồi nó sẽ đi về đâu và ai điều khiển?

Cái hơi thở, cái ý lực này bị mất nó sẽ đi về với vũ trụ, về với hư vô, về với mọi trạng thái. Vì chính nó từ mọi trạng thái mà ra.

Mọi trạng thái đó là cái gì?

Là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, âm và dương. Vì nguyên gốc của kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, âm và dương là một làn hơi nóng, là một làn sóng điện. Tạo thành cái ánh sáng trong cái vũ trụ bao la này. Trong đó nó có âm độ, cảm xúc tử trường. Sinh sống bằng nhiệt năng một khối lượng ánh sáng vô biên và phân phát cho chúng ta là Tiểu Linh Quang hay còn gọi là Tiểu Hồn, là con người.

Nói chung cái khối ánh sáng đó là điển năng của vũ trụ. Vũ trụ đó là cái không khí trước mặt bao la, trong không khí đó nó có từ trường, từ điển của siêu nhiên. Cái vũ trụ bao la rộng lớn đó mình không thể hiểu hết. Đó là khung Trời xanh sâu xa, các linh hồn đi hoài không tới. Anh có thể đi qua các hành tinh khác, nhưng anh không đi tới khung Trời xanh bao la vô tận.

Khung Trời xanh vô tận này là một lớp vỏ rất mỏng huyền bí, bao bọc hết vũ trụ. Nhưng anh tu Vô Vi sẽ xuyên thủng bức màn xanh vô tận này và thoát ra ngoài vũ trụ. Tìm hiểu vũ trụ, vũ trụ có cái gì, thì anh sẽ có cái đó, nếu mình thích.

Nhưng mà mình tìm trong cái Tiểu Vũ Trụ của chúng ta là cái bản thể của mình, coi xem cái ý nó ở đâu. Cái tiềm năng đó nó nằm ở đâu, trong con người chúng ta.

Cái ý, cái âm thanh đó nó nằm trong ta, trong thanh tịnh, nó là ý thanh tịnh và nó cũng nằm ở tất cả mọi nơi. Vì ý là càn khôn, càn khôn là ý. Nên mọi nơi, mỗi mỗi vĩ đại vô cùng. Cái ý đó, nó nằm trước mặt mình, vì nó đại diện cho càn khôn.

Thí dụ:

Người đối diện mình họ có cả càn khôn, họ là ý, ý là mình, mình là họ, mình là càn khôn luôn.

Cũng giống như đồ vật mình xài, đồ vật đó là mình, mình là đồ vật đó. Đây là lời nói của Đức Phật " **Ngoài tâm không pháp, ngoài pháp không tâm** ". Có nghĩa là bỏ vật thì không có tâm và bỏ tâm thì làm sao có vật. Tâm và pháp hỗ tương nhau tiến hoá.

Tất cả đều là đại diện cho càn khôn. Không có bỏ cái gì hết, vì nó chứa đựng cả càn khôn. Thế nên người ta nói hiểu được ý của càn khôn. Nó ở trong ta và nó ở ngoài ta.

Muốn kiểm soát phần ý của càn khôn, thì đừng có bao giờ động, luôn luôn phải giữ thanh tịnh để thấy cái ý của càn khôn. Thì mới là cái ý trọn lành. Là mình hòa chung vào với càn khôn và hòa chung vào với đấng tối cao.

Đó là sự thật mà không phải là sự thật. Thì mới hoàn toàn không bị hủy diệt cái ý trọn lành của càn khôn nung đúc.

Có thực mà không thực và không thực mới chính là thực. Như vậy thì cái trí thức, cái ý thức mình không bị diệt. Bởi vì, anh cho là thực, là thiệt, thì sẽ bị diệt. Thế gian này có cái gì là thật đâu?

Cái nào hữu hình thì sẽ hữu hoại trong chớp mắt, chớp nhoáng là tiêu tan.

Phải bước tới trạng thái không thực mới là thực, thực đời đời luôn.

Thực đây có nghĩa là cái mới, cái tân tiến, cái model, mới hoài hoài, không bao giờ thoái bộ. Cái chánh tông hằng hữu đời đời, tuyệt vời, tuyệt diệu.

Thật mà không thật, cũng giống như sanh tử một lược. Trong sanh có tử trong tử có sanh, ở trạng thái một lược luôn thì không bị hủy diệt, là tới đích.

Kết luận:

Sự thật nó là không thật. Không thật mới là thật.

Hiểu ra rồi thì nó là chơn lý tối thượng **thật mà không thật, không thật mới là thật**, thì nó sẽ tiến hoại. Đó mới thực là cái chơn ý càn khôn bất diệt.

Đức Phật có cái không, đấng Cha Lành không có cái gì hết. Nhưng mà có tất cả.

Những cái gì tôi viết trên đây đều là từ hư không viết ra. **Sự thật mình là ai?**

VÔ HÌNH – VÔ TƯỚNG

Vô Vi nguyên lý tuyệt vời
Bao la vĩ đại khắp ngoài càn khôn
Càn khôn vạn vật hữu duyên
Xuyên bao thể sự huyền vi Phật Trời

Hình dung vạn vật vẫn không
Biến hình hóa thể muôn vàn lý siêu
Lý siêu vượt khỏi cao tầng
Hư không cảnh giới thấy hình khắp nơi

Vô Vi vạn giới điều không
Không thừa không thiếu giữa vòng không gian
Không gian bát ngát Trời xanh
Bao la vô tận vô vàng kính yêu

Tướng mình cũng giống tướng Cha
Cha không có tướng có hình đó con
Mà Cha cũng có tướng luôn
Tướng Cha cũng giống y hình như con

Kính bái
Lê Thành Lợi